

Arrest

nr. 302 582 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 november 2023.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 23 november 2023 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Hierin werd het volgende gesteld:

[...]

De bestreden beslissing betreft de beslissing van 28 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het eerste en enig middel lijkt, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen van verzoeker over de draagwijdte van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onder punt 1.

Verzoeker betoogt vooreerst dat verweerder niet is ingegaan op de door hem in zijn aanvraag opgeworpen buitengewone omstandigheid, met name zijn “zeer langdurige periode” van verblijf in België sinds 2002. In het punt van zijn aanvraag naar waar verzoeker verwijst (pagina 6, randnummer 8) geeft hij een overzicht van wat vooraf ging aan zijn vertrek naar België alsook van al zijn (asiel)aanvragen en geeft hij aan dat hij geen identiteitsdocumenten kan aanbrengen. Volgens verzoeker is het om die redenen “(...) onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk, om terug te keren naar Bosnië en Herzegovina om aldaar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen. Hij wijst op zijn bijzonder lang verblijf in België. (...)” (pagina 9, punt 9). Op dezelfde pagina wijst hij er ook nog kort op dat een terugkeer naar het land van herkomst ertoe zal leiden dat hij zijn leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd, moet achterlaten.

In de bestreden beslissing kan onder meer het volgende gelezen worden:

(...)

Betrokkene stelt dat hij in België een belangrijk sociaal welzijn en een sociaal leven tot stand heeft gebracht in het kader van art. 8 EVRM. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk betekent van zijn sociale banden en/of (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient er tevens te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). (...)

De overige aangehaalde elementen (de verwijzing naar zijn langdurig verblijf en zijn integratieparcours) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)

Er blijkt dus wel degelijk te zijn ingegaan op verzoekers langdurig verblijf in België zoals kort aangevoerd in de aanvraag. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn conclusie die hij aan het tegendeel verbindt dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij in zijn aanvraag opwierp dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in een toestand van “(...) grote materiële deprivatie (...)” zou terechtkomen en dat hij geen

identiteitsdocumenten heeft noch enig vermogen om op terug te vallen, waardoor hij geen menswaardig leven zou kunnen opbouwen zonder tussenkomst van de overheid.

In de bestreden beslissing stelde verweerder hierover het volgende:

“(...)

Vervolgens verklaart betrokkene dat hij geen identiteitsdocumenten van Bosnië en Herzegovina heeft. Echter, aangezien betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij reeds vruchteloze pogingen heeft ondernomen om via de Bosnische ambassade in België een identiteitsdocument te bekomen, kan de bewering dat hij geen identiteitsdocumenten van Bosnië en Herzegovina heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)

Verder verklaart betrokkene dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien hij bij een terugkeer in een toestand van grote materiële deprivatie dreigt terecht te komen en hij evenmin enig vermogen heeft waarop hij kan terugvallen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien hij bij een terugkeer in een toestand van grote materiële deprivatie dreigt terecht te komen en hij evenmin enig vermogen heeft waarop hij kan terugvallen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien komt bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

(...)"

Volgens verzoeker blijken de door hem opgeworpen buitengewone omstandigheden afdoende uit "zijn persoonlijke situatie", "(...) de door verzoeker aangehaalde argumenten (...)" en het administratief dossier. Het is echter niet aan verweerder om de buitengewone omstandigheden af te leiden uit verzoekers administratief dossier of uit zijn persoonlijke situatie. Verzoeker dient deze duidelijk te vermelden in zijn aanvraag en het zijn enkel deze waarmee verweerder rekening moet houden. Verzoeker kan niet dienstig in het kader van huidig beroep ter ondersteuning van de materiële deprivatie die volgens hem dreigt bij een terugkeer, bijkomend gaan opwerpen dat hij in een opvangcentrum verblijft om te voorzien in zijn basisbehoeften, dat hij van Roma origine is, 58 jaar oud is, niet meer met vrouw en kinderen verblijft en met medische problemen kampt. Verzoeker kan met deze argumenten dan ook niet de beoordeling van verweerder onderuit halen in de bestreden beslissing dat de aangevoerde materiële deprivatie niet weerhouden wordt wegens een gebrek aan (begin van) bewijs, wat verzoeker overigens niet betwist. Zijn overtuiging dat er bij terugkeer wel degelijk sprake zal zijn van materiële deprivatie volstaat ook niet om dit aan te nemen. De kritiek van verzoeker op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de mogelijkheid voor verzoeker om beroep te doen op Fedasil en IOM, dit omdat de geboden hulp te beperkt is en ook niet duurzaam van aard is naar zijn oordeel, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De betrokken passage vormt geen antwoord op door verzoeker ingeroepen argumenten en is enkel bedoeld als informatie voor verzoeker. Bovendien kan in de bestreden beslissing gelezen worden wat reïntegratiebijstand "kan" bevatten en vormt het dus geen exhaustieve opsomming.

Verzoeker betoogt ten slotte dat verweerder nergens de "(...) korte (...)" periode omschrijft die hij in Bosnië zal moeten doorbrengen in afwachting van een beslissing over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, nochtans volgens verzoeker van "(...) ontegensprekelijk (...)" belang in de beoordeling of het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag in te dienen in het buitenland.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoeker in zijn aanvraag nergens heeft aangegeven dat het een buitengewone omstandigheid vormt voor hem indien hij langer dan een bepaalde termijn in het land van oorsprong moet blijven om de uitkomst af te wachten van de aldaar ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. De Raad ziet niet in waarom verweerder dan moet gaan motiveren over de precieze behandelingsduur van een aanvraag, die bovendien niet nog niet ingediend werd. Artikel 9, tweede lid,

van de Vreemdelingenwet voorziet ook geen behandelingsduur voor een aanvraag om verblijfsmachtiging tot verblijf, net zomin als artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laat staan dat het spreekt over gevolgen als deze overschreden wordt. Bovendien geeft verweerder nergens aan dat de terugkeer naar het land van herkomst een “korte” periode betreft, wel maakt hij gewag van een “tijdelijke” terugkeer. Hoe lang de behandelingsduur ook zal zijn van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zal altijd een tijdelijke zijn en dus is dit vocabularium van verweerder niet fout, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, laat staan strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker aangeeft dat er 18 maanden zijn verstreken tussen het indienen van zijn aanvraag (11 december 2020) en het nemen van een beslissing door verweerder (28 juni 2022), valt verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging die hij dient in te dienen in het land van herkomst onder de toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of een behandelingsduur van 18 maanden als langdurig kan worden bestempeld, ziet de Raad niet in waarom de behandelingsduur van huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zomaar moet worden doorgetrokken naar de behandeling van een aanvraag op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wordt nergens uiteengezet op welke wijze deze verdragsbepaling wordt geschonden. In die zin komt het aangevoerde middel dan ook onontvankelijk voor.
[...]

1.3. Verzoeker richt op 24 november 2023 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij benadrukt haar lang verblijf in België en meent dat waar de bestreden beslissing en de beschikking het hebben over een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, dit een standaardmotivering betreft die geen rekening houdt met haar concrete situatie. [...]”

1.5. Een verzoek tot horen is er niet op gericht om kritiek te uiten op de bestreden beslissing, wel op de beschikking. De beschikking is ruimschoots ingegaan op de kritiek die verzoeker uit in zijn verzoekschrift dat verweerder nergens de “korte” periode omschrijft die hij in Bosnië zal moeten doorbrengen in afwachting van een beslissing over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Door louter te poneren dat wat in de beschikking in dit verband kan worden gelezen, een standaardmotivering betreft die geen rekening houdt met zijn persoonlijke situatie en door zijn langdurig verblijf in België te benadrukken, kan verzoeker de beschikking niet doen wankelen.

Het enig aangevoerde middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA